

zájemníků, kteří mají za dvorem své pozemky, ale že je to cesta s p r á - v e m v e ř e j n o s t i, která spojuje žalovanou obec s osadou K. a obcí p-čkou od nepaměti, a na tento dopis se žalovaná obec odvolává i ve svém dopise ze dne 7. srpna 1934 a uvádí opětně, že trvá na hájení svobodné jízdy, chůze a průhonu přes onen dvůr, jak ho dosud v e ř e j - n o s t od nepaměti užívala. Nemůže tudíž býti jiný výklad dotčených dopisů než ten, že žalovaná obec neplatňovala v nich své soukromé právo k nějaké služebnosti, nýbrž toliko a výhradně právo veřejné. Z jakého důvodu dovozují někteří občané d-čtí své právo chůze, jízdy a průhonu přes dvůr žalobcův, zdali z nějakého důvodu soukromoprávního, či rovněž v důvodu veřejnosti oné cesty, je v souzeném sporu bez významu, neboť nejsou v tomto sporu žalováni. Proto také jest bez významu jejich dopis ze dne 7. srpna 1934 nehledě ani na to, že v něm právní důvod jízdy, chůze a průhonu přes dvůr žalobcův vůbec neuvádějí. Již také z té příčiny je bez významu, že podle tohoto dopisu převzalo hájení svobodné jízdy, chůze a průhonu přes onen dvůr na sebe zastupitelstvo žalované obce, neboť i jednotliví občané mohou vyvozovati své právo z důvodu veřejnosti cesty, a též tehdy, kdyby je vyvozovali z důvodu soukromoprávního, neznamena převzetí hájení tohoto jejich práva žalovanou obcí, že si obec sama takové právo osobuje. Dovolatelé poukazují na několik rozhodnutí nejvyššího soudu, ale ani jedno z nich nemluví pro jejich stanovisko, nýbrž proti němu. Nestací ovšem chytiti se pouze některé věty rozhodnutí, nýbrž třeba si povšimnouti celého jeho obsahu.

Čís. 16363.

Nejde o převzetí závodu nebo jmění podle § 1409 obč. zák., je-li převzatý majetek tak nepatrné ceny, že jej nelze pokládati ani za hospodářskou jednotku, ani za majekový soubor, s nímž by bylo možno hospodařiti nebo podnikati.

Kdo převzal pouze část krámského zařízení nepatrné ceny, neručí za dluhy souvisící s obchodem předchůdcovým, třebas najal tutéž místnost, kterou měl najatu předchůdce a vyprodával v ní zboží, koupené v exekuční dražbě proti předchůdci. V takovémto případě nezáleží ani na tom, že tu byl nepatrný okruh zákazníků a že se na celém provozu po vnější stránce až na změnu jména nic nezměnilo.

(Rozh. ze dne 6. října 1937, Rv I 1307/37.)

Srv. rozh. č. 11268, 9001 Sb. n. s.

Jaroslav P. měl obchod s linoleem, konfekcí a podobným zbožím v P., kterýžto podnik od 29. prosince 1933 provozovala žalovaná (manželka Jaroslava P.) s tímž druhem zboží, a to tak, že zboží, zejména konfekci vyprodávala. Veškeré zboží koupila žalovaná v exekučním prodeji. Rovněž inventář vydražila žalovaná v exekučním prodeji a převzala

jen regály, které jsou zhotoveny z latí, a jich užívá, pokud jich bylo možno upotřebiti. Jaroslav P. rozvázal uvedeného dne nájemní smlouvu o obchodních místnostech a žalovaná o těchže místnostech uzavřela novou nájemní smlouvu. Žalovaná provozovala pak obchod pod svým jménem se zbožím téhož druhu a také téhož dne ohlásila živnost a Jaroslav P. toho dne živnost odhlásil. Poté si hledala novou obchodní místnost a odstěhovala se k 1. říjnu 1934. Okruh zákaznictva byl nepatrný, ježto záležel v továrním dělnictvu a továrna na blízku jsoucí byla na jaře 1933 uzavřena, takže hlavní kádr zákaznictva zanikl a zůstal pouze nepatrný počet zákaznictva z několika okolních domků. Žalovaná vyprodávala věci v místnostech, v kterých obchodoval Jaroslav P. a nové věci nakupovala až v novém závodě, do kterého se přestěhovala. Tvrdě, že žalovaná převzala podnik svého manžela Jaroslava P. a vede jej pod svým jménem a že tudíž ručí podle § 187 III. dílčí novely k obč. zák. jako nabyvatelka závodu za jeho (manželovy) dluhy, které náleží k převzatému podniku, domáhá se žalobce na žalované zaplacení 977 Kč s přísl. Soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud zamítl žalobu. Důvody: Prvý soud nevyložil správně ustanovení § 1409 obč. zák., když dospěl na podkladě zjištěného skutkového děje k úsudku, že žalovaná ručí podle řečeného paragrafu za dluhy s nimi souvisící se zřením na to, že převzala i regály zbité z latí ceny velmi nepatrné, že vstoupila do nájemní smlouvy a že převzala klientelu odběratelů, která byla součástí podniku jejího manžela. Jest ovšem pravda, že podle § 1409 obč. zák. není potřebí, aby přejímatel podniku převzal celý podnik svého předchůdce, a že stačí, aby převzal i jen jeho část, avšak právě z povahy uvedeného zákonného ustanovení vyplývá, že část podniku, kterou takovýto přijímatel převzal, musí býti určena jako pars idealis celého podniku, takže k ručení nepostačí, jestliže takový nástupce vstoupil na místě svého předchůdce jen v jednotlivé části jeho podniku, ale jen tak, že převedl na sebe jednotlivé kusy podnikového zařízení, nebo že převzal toliko okruh odběratelů z předchůdceva podniku a pod. V souzené věci nenastala nástupceva sukcese v závazky souvisící s podnikem, takže o ručení nástupce podle § 1409 obč. zák. nemůže tu býti řeči. Již uvedená právní úvaha stačí, aby na základě veškerých prvním soudem zjištěných skutečností dospěl odvolací soud k opačnému právnímu úsudku nežli první soud. Odvolání žalované bylo proto vyhověno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Předpis § 1409 obč. zák. byl vybudován na zásadě, že bezpečnost úvěru vyžaduje, aby se věřitelé mohli hojiti na přejímateli aktiv. Ustanovení to platí i při převzetí takové části podniku, která jest majetkovým souborem, nebo při převzetí zvláštního majetku, tvořícího určitou hospodářskou jednotku (srv. rozh. č. 9001 a 11268 Sb. n. s.). Jestliže však žalovaná převzala od svého manžela pouze regály zbité z latí ceny velmi nepatrné, najala místnost obchodní od majitele domu, když její manžel nájemní smlouvu rozvázal, a vyprodávala v ní zboží, jež koupila nikoliv od svého manžela, nýbrž z volné ruky v exekčním řízení proti

svému manželovi, a jestliže bylo konečně zjištěno, že okruh zákaznictva obchodu byl jen nepatrný, nelze pokládati takovéto převzetí pro jeho nepatrnost za převzetí ani zvláštního majetku, tvořícího hospodářskou jednotku, ani majetkového souboru, neboť nejde o jednotku, s níž lze hospodařiti, ani o soubor majetkový, s nímž by bylo lze podnikati. V takovémto případě nezáleží na tom, že se na celém provozu a vnějším vzhledu obchodu nic nezměnilo vyjma to, že žalovaná vedla obchod pod svým jménem. K předmětům, jež žalovaná koupila v exekučním řízení, nelze tu přihlížeti, ježto ty předměty nepřevzala žalovaná od svého muže jako majitele podniku.

Čís. 16364.

Nepřípustnost dovolání žalovaných (§ 502, odst. 3, c. ř. s. ve znění čl. I č. 2 zák. č. 251/1934 a čl. I zák. č. 314/1936 Sb. z. a n.), byl-li souhlasnými rozsudky nižších soudů vyloučen ze žalobní pohledávky 10.000 Kč solidární závazek žalovaných, takže ani u žalobního nároku proti každému ze žalovaných, ani u vzájemných pohledávek započtením namítaných nešlo o částku převyšující hranici 7.000 Kč, a odvolací soud nevyslovil přípustnost dovolání pro zásadní význam rozhodnutí.

(Rozh. ze dne 6. října 1937, Rv I 1478/36.)

Žalobce se na žalovaných Karlu a Terezii F-ových a ostatních žalovaných domáhá zaplacení 10.000 Kč s příslušenstvím, a to rukou společnou a nedílnou. Žalovaní namítli proti žalobnímu nároku započtením několik vzájemných pohledávek. Soud první stolice uznal, že zažalovaná pohledávka je proti žalovaným Karlu a Terezii F-ovým po právu, jakož i že některé ze vzájemných pohledávek žalovaných v částce 330 Kč namítaných započtením jsou proti žalobci po právu, kdežto ostatní vzájemné pohledávky 1.718 Kč 30 h, 1.482 Kč 70 h, 267 Kč 80 h, 528 Kč 40 h, 1.000 Kč, 3.208 Kč 10 h a 2.000 Kč neuznal po právu, a odsoudil proto oba žalované Karla a Terezii F-ovy k zaplacení 9.670 Kč s příslušenstvím. Naproti tomu zamítl žalobu, pokud se jí žalobce na žalovaných domáhal zaplacení rukou společnou a nedílnou a pokud se týkala ostatních žalovaných. O d v o l a c í s o u d na odvolání obou sporných stran potvrdil napadený rozsudek ve věci samé.

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalovaných Karla a Terezie F-ových.

D ů v o d y:

Nižší soudy zamítly již pravoplatně žalobní žádání, aby žalovaní (dovolatelé) byli uznáni povinnými zaplatiti žalobci rukou společnou a nedílnou zažalovanou pohledávku. Byl-li však solidární závazek dovolatelů tímto výrokem nižších soudů již vyloučen, znamená jejich rozhodnutí toliko, že žalobní nárok ve výši 10.000 Kč jest vůči každému z dovolatelů po právu pouze co do polovice, t. j. co do